

«Εξεύρομεν δε ότι πάντα συνεργούσι προς το αγαθόν εις τους αγαπώ ντας τον Θεόν, εις τους κεκλημένους κατά τον προορισμό αυτού» (Ρωμαίους, η΄:28).

Υπάρχουν φορές στη ζωή μας που ερχόμαστε αντιμέτωποι με δύσκολες καταστάσεις που αρχικά δεν καταλαβαίνουμε γιατί πρέπει να τις περάσουμε. Καταστάσεις οι οποίες περιέχουν πόνο, θλίψη και στεναχώ ρια. Βέβαια τέτοιες δυσκολίες περνάνε οι περισσότεροι άνθρωποι, αλλά κάθε αναγεννημένος χριστιανός γνωρίζει ότι όλα όσα περνάει δεν περνάνε απαρατήρητα από τα μάτια του ουράνιου Πατέρα Του. Αυτή η αλήθεια κάνει τον πιστό να μη απελπίζεται, αλλά να καταφεύγει στην προσευχή ζητώ ντας απάντηση από τον Πατέρα Θεό γιατί πρέπει να περάσει αυτές τις δοκιμασίες, αλλά και δύναμη Πνεύματος Αγίου ώ στε να μπορέσει να τις αντιμετωπίσει σωστά.□

Θα αναφέρουμε σαν παράδειγμα, μερικές δύσκολες στιγμές που πέρασαν οι απόστολοι του Κυρίου, Παύλος και Σίλας, στην προσπάθειά τους να κηρύξουν το ευαγγέλιο στη χώ ρα μας.

Ο απόστολος Παύλος οδηγούμενος από την όραση που του έδειξε ο Κύριος ότι έπρεπε να πάει στην Μακεδονία και να μιλήσει το λόγο του Θεού, ήρθε από την Μικρά Ασία στην Ελλάδα και συγκεκριμένα στους Φιλίππους της Μακεδονίας, μαζί με τον Σίλα και άλλους αδελφούς. Αρχικά φάνηκε ότι ο Κύριος ήταν μαζί τους, όταν πίστεψε και βαπτίστηκε η Λυδία μαζί με όλη την οικογένειά της. Μετά ήρθαν κάποιες δύσκολες καταστάσεις, τις οποίες όμως ο Κύριος τις μετέτρεψε σε ευλογία. Συγκεκριμένα ενώ ο Παύλος και οι συνοδοιπόροι του πήγαιναν στην προσευχή, □ τους συνάντησε μια γυναίκα που έκανε μαντείες, □ αποφέροντας □ μ’ αυτό τον τρόπο πολλά κέρδη στα αφεντικά της. Αυτή τους ακολούθησε και φωνάζοντας έλεγε: ‘Ούτοι οι άνθρωποι είναι δούλοι του Θεού του Υψίστου, οίτινες κηρύττουσι προς ημάς οδόν σωτηρίας’.

Αυτό το έκανε για πολλές ημέρες. Όμως ο Παύλος, παρ’ όλο που αυτή έλεγε καλά και αληθινά λόγια για αυτούς, μέσα του δεν είχε ειρήνη. Διέκρινε ότι αυτά τα λόγια προερχόταν από τον πονηρό και επιτίμησε το πονηρό πνεύμα που είχε εκείνη η γυναίκα και το πνεύμα έφυγε από αυτή. Όταν τα αφεντικά □ της γυναίκας διαπίστωσαν ότι αυτή σταμάτησε να μαντεύει, άρα θα σταματούσαν και τα κέρδη τους, έπιασαν τον Παύλο και τον Σίλα, τους έσυραν στους στρατηγούς της

πόλης και τους κατηγόρησαν ότι είναι ταραχοποιοί και διδάσκουν έθιμα απαράδεκτα για Ρωμαίους πολίτες. Τότε όρμησαν εναντίον των αποστόλων και αρκετοί από τους πολίτες της πόλης, οι δε στρατηγοί διέταξαν να ραβδίσουν τους αποστόλους. Αφού τους έδωσαν πολλούς ραβδισμούς, τους φυλάκισαν και πρόσταξαν στον δεσμοφύλακα να τους φυλάει με ασφάλεια γι' αυτό και ο δεσμοφύλακας τους έβαλε στην εσωτερική φυλακή και έδεσε τα πόδια τους. Όμως ο Παύλος και ο Σίλας δεν τα έβαλαν με τον Θεό που δεν τους προστάτεψε, αλλά αντιθέτως άρχισαν να προσεύχονται υμνώντας τον Θεό και τους άκουγαν οι άλλοι φυλακισμένοι. Ξαφνικά έγινε ένας μεγάλος σεισμός κατά τον οποίο άνοιξαν οι πόρτες της φυλακής και λύθηκαν τα δεσμά όλων των φυλακισμένων. Ο δεσμοφύλακας ξύπνησε και όταν είδε ανοιχτές τις πόρτες νόμισε ότι φύγανε όλοι οι φυλακισμένοι και έσυρε το μαχαίρι του για να αυτοκτονήσει. Όμως ο Παύλος τον πρόλαβε και φωνάζοντας του είπε να μη κάνει κακό στον εαυτό του γιατί δεν δραπετεύσε κανένας φυλακισμένος. Τότε ο δεσμοφύλακας έντρομος ρώτησε τον Παύλο και τον Σίλα τι πρέπει να κάνει για να σωθεί και εκείνοι του είπαν να πιστέψει στον Ιησού Χριστό και θα σωθεί αυτός και η οικογένειά του. Οι απόστολοι κήρυξαν σ' αυτόν και σε όλους τους οικείους του τον λόγο του Κυρίου και όλοι μαζί πίστεψαν και βαπτίστηκαν στο νερό. Στη συνέχεια ο δεσμοφύλακας περιποιήθηκε τις πληγές των αποστόλων, τους πήρε στο σπίτι του, τους έκανε το τραπέζι και χάρηκαν πολύ όλοι που πίστεψαν στον Θεό (Πράξεις, ις' :9-34).

Ο Θεός επέτρεψε οι απόστολοι να αδικηθούν και να μπουν στη φυλακή γιατί εκεί προγνώριζε ότι θα γίνει ευλογία. Μέσα στη φυλακή έκανε αυτό το θαύμα με το σεισμό, ώστε ο δεσμοφύλακας και η οικογένειά του να ακούσουν το λόγο του Κυρίου, να πιστέψουν και να σωθούν. Δεν μπορούμε να προβλέψουμε τις καταστάσεις που θα επιτρέψει ο Κύριος να έρθουν στη ζωή μας, αλλά αυτό που καλείται κάθε πιστός να ξέρει και να πιστεύει, είναι ότι μέσω αυτών των καταστάσεων ο Πατέρας Θεός εργάζεται και τη δική του πνευματική αύξηση, όπως και τη σωτηρία άλλων ανθρώπων. Οι δύσκολες για μας στιγμές είναι κάτω από την εξουσία του Θεού ο οποίος μπορεί να τις μετατρέψει σε ευλογία.

Το ζητούμενο εκ μέρους μας σαν παιδιά Θεού είναι να μη γογγύζουμε όταν περνάμε θλίψεις ενώ προσπαθούμε να κάνουμε το θέλημα του Θεού, αλλά όπως ο Παύλος και ο Σίλας να ευχαριστούμε τον Πατέρα Θεό που μας ενισχύει και να μας παρηγορεί ώστε να περάσουμε τη

δοκιμασία νικηφόρα.

Επιπλέον αναφέρουμε ότι υπάρχουν φορές που ο Θεός επιτρέπει δύσκολες καταστάσεις τις οποίες δεν τις αλλάζει, αλλά μέσα από αυτές εργάζεται την πνευματική οικοδομή των παιδιών Του. Όπως για παράδειγμα η ασθένεια που επέτρεψε ο Κύριος να έχει ο απόστολος Παύλος για να τον προφυλάξει ώστε να μη υπερηφανεύεται για τις αποκαλύψεις που του έδινε. Ο Παύλος προσευχήθηκε τρεις φορές στον Κύριο για να φύγει αυτή η ασθένεια, αλλά ο Κύριος του είπε ότι αρκεί σε αυτόν η χάρη Του, διότι στη δική του αδυναμία φανερώνεται τελεία η δύναμη του Θεού (Β' Κορινθίους, ιβ' :7-9). Συνεπώς αυτή η ασθένεια που επέτρεψε ο Θεός να έχει ο απόστολος Παύλος είχε σαν αποτέλεσμα να τον κρατάει ταπεινό και κοντά στο θέλημα του Θεού.

Ο Θεός, εφ' όσον συνεχίζουμε να τον αγαπάμε, έχει τρόπους να μας κρατάει κοντά Του. Αυτοί οι τρόποι αποτελούν την παιδεία του Κυρίου και όσο και αν μας φαίνονται παράδοξοι, αν τους υπομείνουμε μέχρι τέλους, αποφέρουν καλούς καρπούς στη ζωή μας, σύμφωνα με το γραμμένο: «Πάσα δε παιδεία προς μεν το παρόν δεν φαίνεται ότι είναι πρόξενος χαράς, αλλά λύπης, ύστερον όμως αποδίδει εις τους γυμνασθέντας δι' αυτής καρπόν ειρηνικόν δικαιοσύνης» (Εβραίους, ιβ' :11). Γι' αυτό μπορεί μεν οι τρόποι που ενεργεί ο Θεός να διαφέρουν από τον τρόπο που εμείς θα θέλαμε να ενεργήσει αλλά αν τελικά έχουμε την πληροφορία ότι αυτό που επιτρέπει είναι για το καλό μας τότε ας ησυχάζουμε και ας Τον εμπιστευόμαστε. □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

Βέβαια έχουμε το δικαίωμα να ρωτάμε τον Θεό γιατί επιτρέπει να έρθει μια δύσκολη κατάσταση στη ζωή μας, έχοντας πίστη ότι ο Θεός σαν καλός Πατέρας απαντάει και οι απαντήσεις του θα φέρουν ειρήνη στη καρδιά μας. Να μη ξεχνάμε την υπόσχεσή Του ότι δεν θα μας αφήσει να δοκιμαστούμε πάνω από τη δύναμή μας (Α' Κορινθίους, ι' :13).

Συνοψίζοντας λέμε ότι ο Θεός είναι αγάπη και ότι επιτρέπει το επιτρέπει γιατί μας αγαπάει και θέλει να μας εκπαιδεύσει ώστε να του μοιάσουμε στην αγάπη και στην ταπεινή καρδιά, ώστε να γίνουμε γνήσια παιδιά Του. Συνεπώς ας γνωρίζουμε ότι 'διά πολλών θλίψεων πρέπει να εισέλθωμεν εις την βασιλείαν του Θεού' (Πράξεις, ιδ' :22) και αυτό γιατί

‘ η προσωρινή ελαφρά θλίψις ημών εργάζεται εις ημάς, καθ' υπερβολήν εις υπερβολήν αιώνιον βάρος δόξης' (Β' Κορινθίους, δ' :17)

. Αμήν!

